

Doktryna Monroe - definicja, opracowanie

Doktryna Monroe to deklaracja ówczesnego prezydenta Stanów Zjednoczonych Jamesa Monroe, ogłoszona w grudniu 1823 roku w Kongresie Stanów Zjednoczonych. Stanowiła ona podwaliny pod rozwój teorii izolacjonizmu USA wobec państw europejskich. Polegała na powszechnym zapewnieniu społeczeństwa, iż Stany Zjednoczone nie będą tolerować dalszej ekspansji terytorialnej państw europejskich na obszarze Ameryki Północnej i Południowej. Każda interwencja przedstawicieli państw europejskich na terenie USA będzie, w myśl tej doktryny, traktowana była jako akt przemocy wobec Stanów Zjednoczonych. Prezydent Monroe uznał jednak istniejące kolonie europejskie.

Powodem wygłoszenia owej doktryny przez Jamesa Monroe w Kongresie, była obawa przed próbą odzyskania przez Hiszpanię swoich byłych kolonii (które ogłosiły niepodległość i rozpoczęły funkcjonowanie jako oddzielne, samorządne państwa, nie podlegające zwierzchnictwu hiszpańskiemu). Hiszpanie nie sprzeciwiali się doktrynie samej w sobie z powodu wsparcia w tym aspekcie ze strony Wielkiej Brytanii, która opowiedziała się po stronie amerykańskiej filozofii. W głównej mierze Anglicy starali się zachować swoje wpływy na Karaibach. Organy sprawujące władzę w państwach europejskich przyjęły doktrynę Monroe, gdyż zapewniała ona jednocześnie zdeklarowaną niechęć Stanów Zjednoczonych do ingerencji w sprawy polityczne w Europie. Doktryna Monroe została w rzeczywistości spisana przez Johna Quincy Adamsa, który pełnił w czasie prezydentury Monroe funkcję Sekretarza Stanu. Został także mianowany następnym (szóstym) prezydentem Stanów Zjednoczonych.

Doktryna Monroe stanowiła jeden z najważniejszych elementów polityki zagranicznej Stanów Zjednoczonych, której zasady są stosowane do czasów współczesnych.